

HEILIGMAKING DES GEESTES 1

- 2 Thess 2: 13 Maar wij zijn schuldig Gode altijd te danken over u, broeders, die van den Heere bemind zijt, dat u God van den beginne verkoren heeft tot zaligheid, in heiligmaking des Geestes, en geloof der waarheid;
- 29 Waartoe Hij u geroepen heeft door ons Evangelie, tot verkrijging der heerlijkheid van onzen Heere Jezus Christus.
- 30 Zo dan, broeders, staat *vast* en houdt de inzettingen, die u geleerd zijn, hetzij door *ons* woord, hetzij door onzen zendbrief.
- 31 En onze Heere Jezus Christus Zelf, en onze God en Vader, Die ons heeft liefgehad, en gegeven heeft een eeuwige vertroosting en goede hoop in genade,
- 32 Vertrouste uw harten, en versterke u in alle goed woord en werk.
- 3: 1 Voorts broeders, bidt voor ons, opdat het Woord des Heeren *zijn* loop hebbe, en verheerlijkt worde, gelijk ook bij u;
- 2 En opdat wij mogen verlost worden van de ongeschikte en boze mensen; want het geloof is niet aller.
- 3 Maar de Heere is getrouw, Die u zal versterken en bewaren van den boze.
- 4 En wij vertrouwen van u in den Heere, dat gij, hetgeen wij u bevelen, ook doet, en doen zult.
- 5 Doch de Heere richte uw harten tot de liefde van God, en tot de lijdzaamheid van Christus.
- 6 En wij bevelen u, broeders, in den Naam van onzen Heere Jezus Christus, dat gij u onttrekt van een iegelijk broeder, die ongeregeld wandelt, en niet naar de inzetting, die hij van ons ontvangen heeft.
- 7 Want gijzelfen weet, hoe men ons behoort na te volgen; want wij hebben ons niet ongeregeld gedragen onder u;

De 2e Thess. Brief heeft net als de eerste eigenlijk maar één onderwerp en dat is heiligmaking. We lazen het net in hoofdstuk 2: 13 en 14, maar in 1 Thess. 4: 3, 4 en 7 wordt het ook genoemd.

Die heiligmaking heeft in onze dagen sowieso te maken met de heiligmaking des Geestes. De buitenkant wordt niet geheiligd, maar de inwendige mens, het hart en dat gebeurt door het geloof der Waarheid. Die Waarheid of zaligheid hebben wij in ons hart. Het gaat hier niet over wedergeboorte, want wij zijn eens wedergeboren geworden door het Zaad der wedergeboorte, namelijk door het levende en eeuwig blijvende Woord van God. Toen hadden we onze harten opengesteld voor het Woord der waarheid en ontvingen eeuwig leven.

Dat is echter niet alles. Er zit meer aan dat eeuwige leven vast dan alleen de wedergeboorte op zich, want als wij onze harten ook nu open blijven stellen voor die Waarheid, dan zal aan dat eeuwige leven heerlijkheid toegevoegd worden.

Heiligmaking en reiniging

In 2 Thess. 2: 13 worden 3 dingen genoemd.

Wij zij uitverkoren: tot zaligheid
In heiligmaking des Geestes
En geloof der Waarheid.

Uiteraard hebben die dingen met de inwendige mens te maken.

Heiligmaking komt daarnaast volstrekt overeen met reiniging. Die termen worden in de Bijbel vaak door en naast elkaar gebruikt. De inwendige mens wordt door heiligmaking gereinigd.

Efeze 5: 25 Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelf voor haar heeft overgegeven;
26 Opdat Hij haar **heiligen** zou, *haar gereinigd* hebbende met het bad des waters door het Woord.

Hier worden die termen naast elkaar gebruikt. Wij reinigen niet onszelf, maar laten dat door de Heere Jezus Christus doen. Hij doet dat door middel van water, namelijk door het Woord van God. Met andere woorden, de Gemeente wordt gereinigd door de Heere Jezus Christus, Die het Woord is, of door Hem Die Zich daarbij bedient van het Woord. En naar de mate waarin wij dat Woord tot ons nemen, naar die mate zullen we ook gereinigd/geheiligd worden. Dat voegt toe aan onze zaligheid. Immers wij moeten allen geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk wegdrage, hetgeen door het lichaam *geschiedt*, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad (2 Kor. 5: 10).

2 Petr. 1: 3 Gelijk ons Zijn Goddelijke kracht alles, wat tot het leven en de godzaligheid *behoort*, geschonken heeft, door de kennis Desgenen, Die ons geroepen heeft tot heerlijkheid en deugd;

Er hoort dus nog meer bij het eeuwige leven en we ontvangen dat door Zijn Goddelijke kracht. Hoe? Door de kennis van Christus. Wij kennen (zijn verbonden en hebben gemeenschap met) Hem, omdat we in Hem geloven.

Heiligmaking des vleses

De term “heiligmaking des Geestes” suggereert dat er ook nog zoiets is als “heiligmaking des vleses”. Dat is ook zo en daar gaan de meer bekende gedeelten van de Thess. brieven over. Heiligmaking des vleses gaat over de buitenkant van de mens, namelijk het lichaam en die komt simpelweg tot stand door en bij de opname van de Gemeente. Die vindt in onze dagen niet plaats en daarom zien we ook uit naar de voltooiing van onze heiligmaking. Nu gaat het om de inwendige mens.

2 Kor. 4: 6 Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenen heeft, om *te geven* verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus.

- 7 Maar wij hebben dezen schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God, en niet van ons;

Aangezien licht volgens Efeze 5 is alles wat openbaar maakt, is licht dus het Woord van God. Dat licht is niet in de wereld, maar wel in ons. Zowel het licht als het Woord zijn door de wereld verworpen. Daarom is de wereld in duisternis.

Het Licht is dus het Woord en het Woord is weer water en door dat water worden wij gereinigd. We worden dus gereinigd door het Licht, namelijk het Woord van God.

Hij heeft ons uitverkoren tot heiligmaking des Geestes. Dat is de wil van God in ons leven. We zouden ons overgeven aan het Woord der Waarheid door onze harten open te stellen voor dat Woord. Dat is het geloof der Waarheid.

1 Joh. 3: 3 En een iegelijk, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is.

Het belangrijkste wat wij als gelovigen geloven is niet zozeer dat wij behouden zijn door de dood en opstanding van de Heere Jezus Christus, want dat hebben wij eerst geloofd en daarom zijn we behouden. Maar nu we eenmaal behouden zijn, zouden we geloven in datgene wat nog komen moet. Geloof betekent in de Bijbel per definitie geloof in dingen die nog niet gezien worden. Er is al wel van gesproken, maar het is nog niet gebeurd. Wij geloven in datgene wat gesproken is en dat is in de eerste plaats de wederkomst van Christus. De eerste fase daarin is de opname van de Gemeente. Wij verwachten de verschijning in heerlijkheid van onze Heere Jezus Christus en geloven bovendien dat wij deel aan Zijn heerlijkheid zullen hebben. Daar zien we toch naar uit!?

Als je denkt dat heiligmaking nu in ons leven met het vlees te maken heeft, dan zullen de woorden van de Heere Jezus: "Vrede laat Ik u, vrede zal Ik u geven", zeker niet aan je vervuld worden, want die vrede ben je dan voorgoed kwijt. Er moet dan namelijk nog zoveel gebeuren, dat er geen ruimte voor vrede overblijft. We zouden die heiligmaking naar het vlees allemaal wel graag willen, maar het gebeurt nu domweg niet. Het gaat niet om de afwassing van onze zonden, maar om de reiniging van de inwendige mens. Geestelijke heiligmaking betekent ook niet meer zoveel wanneer vleeselijke reinigmaking al heeft plaatsgevonden. Als we nu al volmaakt naar de uitwendige mens zouden zijn, waar zouden we dan nog op hopen? Waarom zouden we dan nog roemen in Christus? We roemen immers in de hoop der heerlijkheid Gods!? Anders zouden we alleen maar in onszelf roemen (zie ook 2 Kor. 4: 7).

Het is de hoogmoedigheid ten top als je denkt dat je nu al niet meer zou zondigen. In onze bedeling is de Gemeente waarvan wij deel uitmaken geroepen tot een betoning van Gods genade. En als wij niet zouden zondigen, dan zou de Gemeente niet eens aan dat doel kunnen beantwoorden. Waar is die genade dan voor nodig? En als men geen genade meer nodig heeft, hoe zou men dan een betoning kunnen zijn van Gods genade?

Die roeping tot betoning van Gods genade impliceert dat wij weliswaar niet opgehouden zijn te zondigen, maar dat die zonde geen enkele invloed heeft op onze verhouding tot de Heer en dat die geen invloed heeft op onze toekomstverwachting en dat we ondanks de zonde toch vrede hebben met God en met onszelf. Dit betekent dat onze geest, het

gemoed, juist sterker is dan de zonde. Dat is de overwinning die behaald is en daar gaat het nu juist om.

Nogmaals, als wij niet zouden zondigen, wat zou er van binnen dan geheiligd moeten worden? We zouden juist, ondanks wie wij zijn, ons bewust zijn van onze hemelse roeping en daaruit leven.

Dit is uiteraard het begin van het verhaal. Want als we bereid zijn onszelf te aanvaarden zoals Christus ons aanvaardt, dan zouden we vervolgens elkaar aanvaarden. Dat heeft met Geestelijke heiligmaking te maken.

Ons geloof overwint de wereld. Hoe wordt de zonde dan overwonnen? Ook door geloof. Daardoor zijn we onaantastbaar.

De eenvoudige betekenis van het woord heiligmaking is heelmaking. Heiling is heling en dus eenwording. Daardoor word je ontbonden van de wereld en dus apart gezet en verbonden met God.

Als in het O.T. iets geheiligd moest worden voor de dienst aan God, dan werd het losgemaakt van de vorige functie en verbonden met de dienst aan God.

Zo is het ook met onze heiliging: we zouden met onze gedachten losraken van de wereld (onthechting) en met diezelfde gedachten verbonden (gehecht) worden met de levende God, ondanks de omstandigheden.

Die omstandigheden zijn er en worden ook door de Heer dikwijls bewust toegelaten, opdat wij geheiligd zouden worden en opdat wij onze hoop niet zouden stellen op de vergankelijke dingen (zie ook 2 Kor. 5: 18).

De Prediker zei: “Na zonneshijn komt regen. God heeft dat zo gemaakt, opdat de mens zijn hoop niet zou stellen op de dingen die onder de zon geschieden”. Met andere woorden, als het ons voor de wind gaat, dan kunnen we ervan uitgaan dat er een tijd komt dat het ons niet meer voor de wind gaat. Dat is nog eens bemoediging! We zouden daarom onze hoop meteen op de Onvergankelijke stellen. Als we dat doen en dat kan alleen door geloof, dan worden we fundamenteel onaantastbaar voor de wereld. Dan zijn we getrokken uit deze tegenwoordige boze eeuw en verbonden met de levende God. Dat is heiligmaking en dat is pas bemoediging. Mochten we zorgen hebben over onze aardse omstandigheden en de werking van de zonde in ons leven, dan zouden we dus moeten beginnen met te leren dat dat toch in elk geval een tijdelijke zaak is.

Dit is ook de strekking van beide Thess. brieven. Het gaat over heiligmaking, maar die heiligmaking heeft twee aspecten. De één is waarover we ons geneigd zijn het meest druk te maken, namelijk onze buitenkant. Dat komt omdat dit direct naast de wet ligt. De heiligmaking van de uitwendige mens heeft namelijk hetzelfde doel als het leven onder de wet. Dat doel is dat men een schoon gelaat wil tonen naar de mensen (Gal. 6: 12) en misschien ook wel naar zichzelf. Die heiligmaking, zeggen beide brieven, komt pas in de toekomst, bij de opname van de Gemeente. Het andere aspect van die heiligmaking is de binnenkant en daar gaat het nu om.

God heeft onze gewetens gereinigd van dode werken. Dit zou niet nodig geweest zijn als wij geen dode werken hadden en betekent tegelijkertijd dat Hij onze buitenkant niet gereinigd heeft van dode werken. Voordat we echter voor de Heer komen te staan, is die buitenkant weg.

- 2 Kor. 5: 1   Want wij weten, dat, zo ons aardse huis dezès tabernakels (dit aarden vat) gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, *maar* eeuwig in de hemelen.
- 10   Want wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus....

Op het moment dat we daar staan, hebben we ons lichaam niet meer en dus hoeven we ons daar ook niet druk over te maken. Het is dan weg, God zij dank. Dit neemt niet weg, dat waar de inwendige mens gereinigd zal worden, dit ook z'n uitwerking zal hebben op de uitwendige mens. Maar dat is niet het doel, maar het logische gevolg. Het is de vrucht en vruchten groeien nu eenmaal vanzelf. Als een boom gevoed wordt met water, dan komen de vruchten vanzelf aan die boom. Je hoeft je dus niet druk te maken of er vruchten aan zullen groeien, maar of het ding wel genoeg water krijgt. Worden wij gevoed met het Woord van God? Of, krijgen wij voldoende melk en vervolgens vaste spijs? Als dat zo is, dan komen de vruchten vanzelf.

De heerlijkheid van onze Heere Jezus Christus

2 Thess. 2: 14 Waartoe Hij u geroepen heeft door ons Evangelie, tot verkrijging der heerlijkheid van onzen Heere Jezus Christus.

Waartoe heeft Hij ons geroepen? Hij heeft ons geroepen tot heiligmaking des Geestes. Hij heeft ons daartoe geroepen door "ons Evangelie" Dat is het Evangelie van Paulus, Silvánus en Thimótheüs en is het Evangelie tot verkrijging der heerlijkheid van onzen Heere Jezus Christus. Dit betekent niet alleen dat Christus ons die heerlijkheid zal geven, maar dat wij deel krijgen aan de heerlijkheid van onze Heere Jezus Christus. Wij krijgen deel aan Zijn heerlijkheid, aan Zijn roeping, aan Zijn erfenis (Efeze 1), maar die zegeningen hebben wij ontvangen in Hem. Daarom zouden we ook verlichte ogen des verstands moeten krijgen, opdat wij zouden mogen weten welke de hoop van Zijn roeping is en welke de rijkdom zij der heerlijkheid van Zijn erfenis in de heiligen en welke de uitnemende grootheid Zijner kracht zij aan ons, naar de werking der sterkte Zijner macht enz. (Efeze 1: 18 – 23).

Waarom is de heerlijkheid van Christus voor ons een blijde Boodschap? Omdat wij aan die heerlijkheid van Christus deel krijgen. Wij worden naar Zijn beeld in gedaante veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest (2 Kor. 3: 18). De uitwerking van de prediking van Paulus' Evangelie is dat wij de heerlijkheid des Heeren zullen weerspiegelen. Paulus predikte niet alleen een Christus Die stierf en uit de dood opstond, maar vooral een verheerlijkte Christus, Die met eer en heerlijkheid gekroond gezeten is aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen, aan Wie wij deelhebben en door Wie ons geweten gereinigd werd en wordt (dat is allemaal Hebreën). In 1 Tim 1: 11 heet dat Evangelie "het Evangelie der heerlijkheid des zaligen Gods". Als wij de verheerlijkte Christus kennen, dan hebben wij deel aan Zijn heerlijkheid. Ik herhaal het zo vaak, omdat het zo'n belangrijke waarheid is. En als dit dan zo is, waar maken we ons verder nog druk over? Op het moment dat je je van deze dingen echt

bewust bent, dan ben je absoluut heilig. Vervolgens zijn alle andere dingen onbelangrijk. Dat is onthechting en dus heiligmaking.

En wat de heiligmaking des vleses betreft: “de zaligheid is ons nu nader dan toen wij *eerst* geloofd hebben” (Rom. 13: 11). Dit betekent dat de heiligmaking des vleses vanzelf dichterbij komt. Het is slechts een kwestie van tijd.

De Heere heeft ons dus geroepen tot verkrijging der heerlijkheid door “ons Evangelie”. Bedenk daarbij dat het Evangelie kracht Gods tot zaligheid is. Als je 2 Thess. 2: 13 en 14 nu nog een keer zou lezen en daarbij niet de klemtoon op heiligmaking maar op zaligheid legt, dan staat er: “De Heere heeft ons van den beginne verkoren tot zaligheid, waartoe Hij u geroepen heeft door ons Evangelie, tot verkrijging der heerlijkheid van onzen Heere Jezus Christus”. Dat Evangelie is kracht Gods tot zaligheid voor eenieder die gelooft. Het gaat in Rom. 1: 16 weliswaar om het behouden worden als zodanig, maar ik pas die tekst hier wat breder toe, omdat dit net zo goed Evangelie is, alleen wat breder. Het heet hier evenzogoed “Evangelie tot zaligheid”, maar dan zaligheid met eeuwige heerlijkheid. En ook deze zaligheid komt alleen maar tot stand door geloof. Dus aan heiligmaking krijg je alleen deel door geloof. Als we dat weten, dan volgt vers 15:

Inzettingen

2 Thess. 2: 15 Zo dan, broeders, staat *vast* en houdt de inzettingen, die u geleerd zijn, hetzij door *ons* woord, hetzij door onzen zendbrief.

Hoe blijven wij staan? Door de inzettingen te houden die ons geleerd zijn. Om het doel te bereiken, moeten we de dingen tot het einde toe vast behouden (Hebr. 3: 6).

Let op dat er niet “wetten” staat, want dat zijn het ook niet. Inzettingen zijn eigenlijk tradities. Het Griekse woord “paradosis” betekent dat er iets doorgegeven wordt, iets overhandigd. Denk aan het Engelse woord “trade”. Dat is overdragen, verhandelen, net als ons woord traditie. Het gaat van hand tot hand en dus niet om opgelegde wetten, want wij leven niet onder de wet.

Voorbeelden

Zijn er dan geen vaste normen en waarden; is er niet zoiets als een christelijke ethiek? Jawel, maar niet op basis van wet, maar op basis van wat overgeleverd is. Een gelovige is verlost van de wet. In plaats van een wet die op hem gelegd is, heeft hij voorbeelden. Hebreë 10 zegt: “Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven”. Wat is dan dat geloof?

Hebr. 11: 1 Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, *en* een bewijs der zaken, die men niet ziet.

En hoe leef je uit geloof? Wel, daar gaan de hoofdstukken 11 en 12 vervolgens over. Daar worden ons voorbeelden gegeven van hoe dat nu moet. Ze beginnen bij Abel en vervolgens Henoach, Noach, Abraham, Sarah, Izak, Jakob, Jozef, Mozes, Rachab, Gideon, Barak, Simson, Jeftha, David, Samuël en de profeten. Al die mensen hebben uit geloof geleefd en dat geloof gedemonstreerd in hun handelwijze.

Abraham weigerde ook maar één cent te betalen voor een stukje land in Kanaän, “want”, zei hij, “de Heere heeft het mij beloofd; dus waarom zou ik er nu een stuiver voor geven?”. Dat is leven uit geloof. Abraham liet bij wijze van spreken geboortekaartjes drukken, ver voordat Izak geboren werd en hij maakte de kinderkamer alvast klaar, gewoon omdat hij geloofde wat God gesproken had.

Noach bouwde in zijn achtertuin een reusachtig schip, terwijl het nog nooit geregend had. Hij bouwde dat schip niet aan de waterkant, maar gewoon in zijn achtertuin, in het geloof dat het water wel naar het schip zou komen. Dat is pas geloof en als Noach theoretisch gesproken niet geloofd zou hebben, dan zouden wij er allemaal niet geweest zijn, want wij stammen allemaal van hem af. Die voorbeelden zijn ons gegeven om na te volgen.

Het laatste voorbeeld dat gegeven wordt is ons grote Voorbeeld, namelijk de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus.

- Hebr. 12: 1 Daaronder dan ook, alzo wij zo groot een wolk der getuigen rondom ons hebben liggende, laat ons afleggen allen last, en de zonde, die *ons* lichtelijk (wellicht) omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is;
- 2 Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons van God.

Voorzover de Heere Jezus ons Voorbeeld is, is Hij het uiteraard op die manier. De bedoeling is heus niet dat wij vanaf een bootje in de zee gelijkenissen gaan vertellen of iets dergelijks. We zouden Zijn **geloof** navolgen. We zouden dus geloven in de heerlijkheid die ook ons is voorgesteld. Daardoor worden wij geheiligd en daardoor werd de Heere Jezus ook Zelf geheiligd.

- Hebr. 5: 7 Die in de dagen Zijns vleses, gebeden en smekingen tot Degene, Die Hem uit den dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, en verhoord zijnde uit de vreze.
- 3 Hoewel Hij de Zoon was, *nochtans* gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden.
- 4 En geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden;

Wij volgen dus voorbeelden na en waar het specifiek om de Gemeente gaat, daar is ons belangrijkste voorbeeld nog niet eens de Heere Jezus (?), maar Paulus. Onder de wet had men ook een voorbeeld, Mozes namelijk. Wij hebben onder het Nieuwe Verbond echter niet Mozes als voorbeeld, maar Paulus. Natuurlijk was de Heer de norm, zowel onder het Oude als het Nieuwe Verbond, want als de bedeling der wet ontstond omdat de Heer Zijn wet gaf, dan is de bedeling der genade toch ook ontstaan omdat de Heer ons Zijn genade gaf. En hoewel het zo is dat de wet van de Heer af kwam, in de Bijbel wordt toch vele malen vaker gesproken over de wet van Mozes dan over de wet van de Heer en dus was

Mozes daarin de norm. Zo is het onder het Nieuwe Verbond ook; Paulus was de prediker der genade en daarom is nu de prediking van het Evangelie van Paulus voor ons de norm. Hij is ons voorbeeld en dat zegt hij op vele plaatsen en zeker hier in deze brief aan de Thessalonicenzen. Paulus roept hen op hem na te volgen. Hij is de norm en het grote voorbeeld. Daarom zegt hij ook: “Zo dan, broeders, staat en houdt de inzettingen, die u geleerd zijn, hetzij door *ons* woord, hetzij door onzen zendbrief”. Door wie zijn die inzettingen geleerd? Door Paulus uiteraard, mondeling en schriftelijk.

De hoofdlijn

Paulus komt in dit vers terug op zijn hoofdlijn. Die lijn hebben we niet gevolgd, maar die is er wel. In hoofdstuk 1 wordt al gesproken over waarmee de Thessalonicenzen geroepen zijn en dat de Heer in de toekomst zal komen. En dat het de bedoeling is dat de Naam van onze Heere Jezus Christus verheerlijkt zou worden in u (vers 12). Dan ineens zegt Paulus in 2: 1: “En wij bidden u broeders, door de toekomst van onzen Heere Jezus Christus, en onze toevergadering tot Hem, dat gij niet haastelijk bewogen wordt van verstand, of verschrikt, noch door geest, noch door woord, noch door zendbrief, als van ons...”. Het punt is namelijk dat wat Paulus schrijft norm is voor de Gemeente, niet wat anderen schrijven, ook al doen ze alsof Paulus die brieven geschreven heeft. Door dat soort brieven werd men verleid en daarom zou men alleen naar Paulus luisteren. Vanaf vers 3 legt Paulus uit hoe het dan wel zit. Vervolgens gaat hij in vers 13 van hoofdstuk 2 verder met: “Maar wij zijn schuldig God te danken...”, terwijl hij in vers 1 nog zei: “Maar wij bidden u...” en in vers 15 zegt hij dat zij zich moeten houden aan “onze zendbrief”. De hoofdlijn van deze brief is dus dat de Thessalonicenzen zich moesten houden aan wat Paulus hen leerde. (Warrig, maar het klopt wel.)

Hoe blijft men vast staan? Door niet naar een ander te luisteren. Men zou slechts vasthouden aan wat Paulus hen overgedragen heeft. Kortom: “Weest allen mijn navolgers broeders, gelijkerwijs ik van Christus” (1 Kor. 11: 1).

Vertrouwing

- 2 Thess. 2: 16 En onze Heere Jezus Christus Zelf, en onze God en Vader, Die ons heeft liefgehad, en gegeven heeft een eeuwige vertroosting en goede hoop in genade,
17 Vertrouste uw harten, en versterke u in alle goed woord en werk.

Die vertroosting en versterking zijn gebaseerd op wat Paulus hen geschreven heeft. Zo staat het er ook: “Houd u aan mijn inzettingen **en** onze Heere Jezus Christus Zelf zal u vertroosten”.

Vertrouwing is ook tamelijk synoniem aan heiligmaking. Het betekent eigenlijk dat het één wordt weggenomen en het ander daarvoor in de plaats gesteld wordt. Het oude verdwijnt en het nieuwe verschijnt, de oude schepping wordt weggenomen en de nieuwe verschijnt. Zo ook het oude verbond, de oude mens enz. Kortom, vertroosting is eigenlijk niets anders dan de aankondiging van het Nieuwe Verbond en de werking daarvan. Er is

misschien verdriet om wat weggenomen wordt, maar aan de andere kant is er troost, omdat er iets beters voor in de plaats is gekomen (Hebreë: 14 keer betere dingen). Vertrouwing is dus bemoediging en het is een hele bemoediging dat onze Heere Jezus Christus Zelf en onze God en Vader (Die immers één zijn volgens Johannes) ons al eeuwige vertroosting en goede hoop in genade gegeven heeft. Hij heeft ons namelijk genade gegeven en met die genade ontvingen wij eeuwige vertroosting (eeuwig leven) en daarmee dus goede hoop.

Maar diezelfde Heer geeft nog steeds vertroosting en versterking, want de voortgaande heiligmaking geeft vertroosting. Heiliging kun je immers beschouwen als onthechting. In de praktijk van ons leven betekent dit dat de oude schepping inderdaad verdwijnt, althans die krijgt voor ons minder betekenis. Naarmate wij ons bewust zijn van onze verbintenis met Christus, komt daar het nieuwe in de plaats van het oude. Dat gaat steeds door.

Hij vertroost het hart en dat is de binnenkant en dus gaat het ook hier nog steeds over de geest. Wij worden vernieuwd naar de inwendige mens, of, wij worden veranderd door de vernieuwing van ons denken (Rom. 12: 2). Hij versterkt ons in alle goed woord, maar daarna ook in werk, want dat is het logische gevolg van dat woord.

De prediking van het Woord des Heeren

2 Thess. 3: 1 Voorts, broeders, bidt voor ons, opdat het Woord des Heeren *zijn* loop hebbe, en verheerlijkt worde, gelijk ook bij u;

Het Woord des Heeren is een Woord der verheerlijking, maar het Woord zelf wordt verheerlijkt wanneer het gepredikt wordt.

Dit gebed is feitelijk precies hetzelfde als dat van Kol. 4: 3 en Efeze 6: 19. Ook daar bidt de apostel niet opdat hij met vrijmoedigheid het Evangelie zou prediken, maar opdat hij met vrijmoedigheid de verborgenheid van het Evangelie bekend zou maken. Het gaat dus niet over het Evangelie van Rom. 1: 16 en 17, maar om het Evangelie ter verkrijging van de heerlijkheid van onze Heere Jezus Christus. De prediking van de dingen waar we het nu over hebben. Een heiliging niet naar de buitenkant, maar naar de binnenkant. Bedenk dat tegenover het Evangelie van Paulus het Evangelie van het Koninkrijk staat en dat Evangelie spreekt wel degelijk over uiterlijke dingen. Weliswaar niet over de vernieuwing van de mens als zodanig, maar wel over een totale verandering van de wereld en de volkeren. Dat Evangelie gaat over zichtbare dingen, namelijk de openbaring van Zijn Koninkrijk.

Paulus predikt in principe dezelfde dingen, maar dan gaat het over de onzichtbare aspecten van dat Koninkrijk die bovendien hemels van karakter zijn. Dat zijn de dingen die de natuurlijke mens weliswaar niet wil, maar die dikwijls ook door gelovigen worden afgewezen, omdat ze inderdaad liever de buitenkant dan de binnenkant veranderen. Of liever een boodschap horen die op de buitenkant gericht is. En als je prediker bent, dan ben je geneigd het publiek tegemoet te komen (niet uitsluitend uit financiële overwegingen), maar dat hoort niet te gebeuren. Daarom bidt de apostel dat dat Woord der verheerlijking gepredikt zou mogen worden, of dat hij vrijmoedigheid zou hebben in de opening zijns monds (Efeze 6: 19) om die dingen bekend te maken.

“Zijn loop hebbe” is dat het voortgebracht wordt.

Ongeschikt

2 Thess. 3: 2 En opdat wij mogen verlost worden van de ongeschikte en boze mensen; want het geloof is niet aller.

“Ongeschikt” (atopos) betekent letterlijk “uit hun plaats”. Het gaat dus om mensen die zich niet in de juiste positie bevinden. Het is van hetzelfde woord als topografie, waarbij het om aardrijkskundige plaatsen gaat. Topos = plek en atopos is dus dat dingen niet op hun plek zijn. Dat is ongeschikt. Als je dingen schikt, dan zet je ze op hun plek.

Ongeschikte mensen bevinden zich niet waar ze wezen moeten. Het is niet helemaal hetzelfde als onbekwaam. De gelovige die uit is op heiligmaking des vleses in plaats van heiligmaking des Geestes, die is atopos. Hij kent z'n positie in Christus niet en probeert zichzelf een positie te verwerven. Die mensen staan de prediking van de heerlijkheid van Christus in de weg. Dat zijn de tegenstanders van Paulus en dat waren er nogal wat. Daarom bidt hij dat hij daarvan verlost mag worden.

“Het geloof is niet aller”. Niettemin gaat het om gelovige mensen, maar het gaat om degenen die Paulus niet geloven en dus de prediking van de verheerlijkte Christus niet geloven en die dus niet geloven in het werk van de verheerlijkte Christus. Die niet geloven dat Hij Degene is Die de gelovige reinigt naar het geweten.

In Galaten gaat het om dezelfde dingen en daar zegt Paulus het nog veel sterker. Het heet daar niet heiligmaking des Geestes en des vleses. Er worden andere termen gebruikt. Heiligmaking des vleses is daar vervangen door wet en heiligmaking des Geestes heet daar genade. Paulus zegt:

Galaten 5: 1 Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen.
13 Want gij zijt tot vrijheid geroepen, broeders, alleenlijk *gebruikt* de vrijheid niet tot een oorzaak des vleses; maar dient elkander door de liefde.

In het voorgaande vers staat:

Galaten 5: 12 Och, of zij ook afgesneden wierden, die u onrustig maken!

Met andere woorden, “die de vrede bij u wegnemen”.

De boze

2 Thess. 3: 3 Maar de Heere is getrouw, Die u zal versterken en bewaren van den boze.

In feite wordt hier gezegd dat degenen die de prediking van de apostel Paulus niet aanvaarden werktuigen zijn van de boze, van de satan. In Galaten heet het dat degenen die onder de wet leven eigenlijk bezeten zijn. Ze worden in ieder geval gecontroleerd

door de overste dezer wereld. Eenieder die de Heer tegenstaat, is in de praktijk een dienstknecht van de satan. Het kan daarbij heel goed zijn dat men toebehoort aan de ene meester, terwijl men in de praktijk de andere dient. Men kan nu eenmaal geen twee heren tegelijk dienen. En de boze doet natuurlijk zijn uiterste best om ons van God af te trekken, want hij gaat nog altijd om als een briesende leeuw, zoekende wie hij zal mogen verslinden (1 Petr. 5: 8).

De uitspraak “bewaren van den boze” is regelrecht ontleend aan Johannes 17, het Hogepriesterlijk gebed.

Joh. 17: 14 Ik heb hun Uw Woord gegeven; en de wereld heeft ze gehaat, omdat zij van de wereld niet zijn, gelijk als Ik van de wereld niet ben.
15 Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van den boze.

Het is wel degelijk de bedoeling dat de gelovigen in de wereld blijven, maar ze zouden bewaard worden van de boze. Uiteraard worden we alleen bewaard van de boze wanneer wij Zijn Woord hebben ontvangen, zoals vers 14 zegt. Dat is weliswaar zwart/wit gesteld, maar gradueel is het zo dat naarmate wij Zijn Woord hebben ontvangen, Hij ons zal bewaren van de boze. Naarmate we in de praktijk van ons leven meer Zijn eigendom zijn, naar die mate zal Hij ons meer bewaren. Het is bovendien zo, dat naarmate wij meer geloven, wij ook meer het doelwit van de boze zullen zijn. Als iemand het geloof niet zo serieus neemt, dan heeft hij ook weinig last van de satan.

De begeerlijkheden des vleses

Gal. 5: 24 Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist met de bewegingen en begeerlijkheden.

Moet je deze tekst nu opvatten voor de praktijk van je leven? Nee, want het antwoord staat gewoon in vers 16

Gal. 5: 16 En ik zeg: Wandelt door den Geest en volbrengt de begeerlijkheden des vleses niet.

Wandelt door de Geest en gij zult, als gevolg daarvan, de begeerlijkheden des vleses niet volbrengen. Al het andere is het paard achter de wagen spannen. Wat wij begeren wordt bepaald door waar we ons mee laten voeden, waarop wij ons oriënteren. Begeerte op zich is niet te bestrijden; de mens begeert van alles, maar hij kan daarin bepaalde prioriteiten aanbrenge. Bovendien, het is God Die in u werkt, beide het willen en het werken (Filipp. 2: 13). God werkt altijd door Zijn Woord. Als we ons ergens zorgen over maken, dan gaat het erom of we uit Zijn Woord leven, of Zijn Woord bepalend is voor onze beslissingen. Het gaat erom hoe onze levenshouding is. En dan heb ik het nog niet eens over ons doen en laten, want die komen namelijk uit onze levenshouding voort. Het gaat om het stellen van prioriteiten en die keuzes maakt men heel bewust.

Paulus heeft zijn vlees gekruist en daarmee de hele rest. Dat wil zeggen, hij rekent helemaal niet meer met de rest. Het betekent niet dat hij er niet aan toegeeft, maar hij rekent er niet mee. We weten allemaal dat het vlees begeert en geven daar ook aan toe, maar als het goed is, verandert dat niets in ons geloof, in onze relatie met de Heer en zelfs niet aan onze blijdschap, want wij zijn gereinigd van een kwaad geweten. Natuurlijk is het zo dat we sommige dingen beter niet hadden kunnen doen, maar als we ons daar zorgen over gaan maken, dan hebben we ons leven lang geen rust en kunnen we Zijn Woord ook wel vergeten, want daar hebben we dan helmaal geen tijd meer voor. We zijn juist verlost van al die dingen, dus zouden we ons er ook niet door bezwaard voelen, ook al was het niet de bedoeling dat we de dingen deden zoals we ze deden. Hij heeft ons gereinigd van een kwaad geweten en daarom zouden we onszelf niet weer met een kwaad geweten belasten. Dat hebben we gekruist en schenken er geen aandacht meer aan, maar richten ons juist op de dingen die er wel toe doen, namelijk wandelen door de Geest.

Onze strijd is niet tegen vlees en bloed en er staat ook niet dat men niet zou toegeven aan de begeerte. We hebben dat vlees gekruist en dat betekent dat we het voor dood houden, we rekenen er niet meer mee.

De Korinthiërs waren ook niet geestelijk georiënteerd, maar puur op het vlees gericht. Ze waren met het vlees bezig en dat is wat hen kwalijk genomen werd. Wat zegt Paulus daar? “Alle dingen zijn mij geoorloofd”. Hij zegt niet: “Doe dit niet en doe dat niet”. Nee, “alle dingen zijn mij geoorloofd, maar alle dingen zijn niet nuttig”. En het strijden tegen zonden in het algemeen is niet nuttig, net zo min als het strijden tegen de begeerte van het vlees niet nuttig is. Waarom niet? Om de doodeenvoudige reden dat door het verzoeningswerk van de Heere Jezus dat probleem opgelost is. Andere problemen zijn er niet. Als dat niet zo is, welk probleem heeft de Heere Jezus in Zijn lijden en sterven dan opgelost? Inderdaad, geen enkel. Daarom zijn wij niet onder de zonde en daarom heerst de wet niet over ons.

“De zonde zal niet heersen over u, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade” (Rom. 6: 14). Als je dus een probleem hebt omdat je gezondigd hebt, dan is het antwoord daarop dat wij een genadig God hebben Die onze zonden vergeven heeft. En als je zegt dat je dat zo niet aan kunt nemen, dan geloof je dus gewoon niet. De prediking van de genade is bestemd voor degene die gelooft. Het is kracht Gods tot zaligheid voor eenieder die gelooft. Wie het niet gelooft, heeft er niets aan.

We zouden geen geweten van zonden meer hebben. Hij heeft ze weggedaan en daarom naderen we met vrijmoedigheid tot de troon der genade. En als iemand niet met vrijmoedigheid tot God kan naderen, kun je alleen maar zeggen: “Geloof dan dat je zonden je vergeven zijn; dank Hem daarvoor. Dan is het probleem opgelost”. Al wat wij nodig hebben, is door de Heer gedaan en daar leven wij uit.

De liefde Gods

2 Thess. 3: 3 Maar de Heere is getrouw, Die u zal versterken en bewaren van den boze.

4 En wij vertrouwen van u in den Heere, dat gij, hetgeen wij u bevelen, ook doet, en doen zult.

- 5 Doch de Heere richte uw harten tot de liefde van God, en tot de lijdzaamheid van Christus.

Onze gedachten zouden bepaald moeten worden bij de liefde Gods. Liefde is eenheid, gemeenschap. We worden dus bepaald bij de laatste woorden van Romeinen 8, namelijk dat wij weten dat niets ons kan scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere. Niets kan ons daarvan scheiden! Daar zouden we op gericht moeten zijn. Dat is ook de enige prediking die noodzakelijk is. Wat heb ik eraan dat ik als zondaar kom bij iemand die een dienstknecht is van Christus en ik zeg: “Ik heb dit gedaan en heb zo gedaan...”, waarop hij zegt: “Niet doen”. Ja, dat weet ik zelf ook wel. Of hij zegt: “Zorg dan dat het niet weer gebeurt”. Dat is nu juist net het probleem, want als mensen problemen hebben met de zonde, dan is dat meestal niet omdat ze eenmaal zondigen, maar omdat ze daar een gewoonte van maken. Tot een kleptomaaan zeggen dat hij niet meer moet stelen, heeft geen enkele zin. Dat is ook niet een blijde boodschap. De blijde Boodschap is dat het voor God niet uitmaakt. Voor mensen wel en voor de persoon in kwestie zeker, maar voor God niet. Dat is het Evangelie. Daarom zouden onze harten gericht moeten worden tot de liefde van God, in de eenheid die we met Hem hebben en de gemeenschap die er is en de lijdzaamheid van Christus.

Lijdzaamheid

In de King James Vertaling is lijdzaamheid vertaald met: “in het geduld op het wachten op Hem”. Dat is niet helemaal correct, want eigenlijk zou er moeten staan: “in het geduld op het wachten **van** Hem”. Hij was en is geduldig in het wachten op de toekomstige dingen. Niettemin, lijdzaamheid veronderstelt inderdaad geduld in het wachten op iets dat zeker gaat komen.

- Rom. 8: 24   Want wij zijn in hope zalig geworden. De hoop nu, die gezien wordt, is geen hoop; want hetgeen iemand ziet, waarom zal hij het ook hopen?
25   Maar indien wij hopen, hetgeen wij niet zien, zo verwachten wij het met lijdzaamheid.

Wat verwachten wij met lijdzaamheid? De verlossing van ons lichaam, of de heiligmaking des vleses. Opdat onze zondige natuur wordt weggenomen, zodat die inderdaad niets meer doet. Het zal toch niet zo zijn dat we wachten op de wederkomst van Christus omdat we hier zo’n slecht leven hebben. Dat is geen lijdzaamheid. Althans niet de lijdzaamheid van de gelovige. Dat is de apathie en het fatalisme van de natuurlijke mens. Hopen dat het beter wordt, want we weten er zo niets mee aan te vangen. Dat is zwakheid. De geestelijke kracht van de gelovige is dat hij wacht op de verlossing die hem beloofd is. Hij wacht dan uiteraard niet op z’n dood, maar op de opname van de Gemeente en de verschijning in heerlijkheid van de grote God en Zaligmaker. Dat is de zalige hoop waar Titus 2 het over heeft.

Op grond van onze onlosmakelijke eenheid met Hem, Die door Christus tot stand gebracht is, wachten wij op de toekomst, met grote zekerheid en met geduld. In de tussentijd leven wij uit de rijkdom van Zijn genade. Anders gezegd, we maken ons hele leven door constant schulden en Hij betaalt uit de rijkdom van Zijn genade steeds maar

weer die schulden. Het zijn wel schulden, maar Hij betaalt ze. Er is dus niets om je zorgen over te maken. Als Hij vindt dat het anders moet (Hij weet ook dat wij er niets aan kunnen doen), dan moet Hij er wat aan doen en soms doet Hij dat ook. Hij doet dat alleen voor degenen die Zijn Woord bewaren.

Hij verandert ons ook zeker wel naar de uitwendige mens, maar dat is niet wat Hij beloofd heeft. Hij heeft beloofd dat wij naar de inwendige mens gereinigd worden.

Wie zijn wij eigenlijk?

Wie wij werkelijk zijn, wordt niet bepaald door hoe anderen over ons denken. Anderen kunnen alleen onze buitenkant zien. Wie we werkelijk zijn, kan zelfs ook niet objectief bepaald worden. Wie zou dat moeten doen en welke normen worden daarbij dan aangelegd? Hoe bepaalt iemand of een ander een goed mens is of niet? Dat hangt er in ieder geval al vanaf in welke cultuur hij zich bevindt, want de cultuur is van z'n omgeving en dus is het niet objectief vast te stellen. Wat de mens echt is, zit hem alleen in zijn eigen hart. Dat is dus hoe hij over zichzelf denkt. Een sterke persoonlijkheid maakt zich niet druk over wat anderen van hem denken, want hij heeft z'n eigen gedachten over zichzelf en daar houdt hij zich aan. Dat hoeft niet persé goed te zijn, maar je kunt bepaalde opvattingen over jezelf hebben, dat geaccepteerd hebben en zeggen: "Ik ben nu eenmaal zo". Dat geeft de mens een boel kracht, maar maakt hem niet aantrekkelijk voor z'n omgeving en het helpt ook niet om een schoon gelaat te tonen aan de mensen. En wij als gelovigen zeggen: "Wij zijn nu eenmaal zo". Dat geeft ons die kracht. Hoe zijn wij dan? Wij zijn volmaakt gesteld in Christus. Dat is niks om je voor te schamen.

Op een lager niveau geldt het net zo. Wie wij zijn, zit in onze gedachten. Onze onvrede kan alleen maar daaruit voortkomen. Daarom dienen we alleen te leven uit wie we inwendig geworden zijn. En de Schrift zegt dat we inwendig gereinigd, geheiligd en zelfs volmaakt gesteld zijn. Wat kan ons verder dan nog gebeuren? Dat is alles wat we hebben en alles wat we zijn.

De buitenkant is alleen de verpakking. De zondige natuur en de zonden die op grond daarvan geproduceerd worden, zijn inderdaad verpakking. De verpakking is dus niet zo best en roest ook nog. Maar wie maakt zich nu druk om de verpakking? Het gaat erom wat eruit komt en wiens naam erin gegraveerd staat, van wie het is. De Naam Die in onze harten geschreven staat, is de Naam van Jezus Christus en als God ons ziet, dan ziet Hij Christus en de rest niet. Er is wel wat anders, maar dat ziet Hij niet, gelukkig. Daar leven wij uit. En wat er nu nog in zit, dat komt er straks uit. Paulus zegt in dat verband: "Mij is voor het minste, dat ik van ulieden geoordeeld worde, of van een menselijk oordeel; ja, ik oordeel ook mijzelf niet. Want ik ben mijzelf van geen ding bewust; doch ik ben daardoor niet gerechtvaardigd; maar Die mij oordeelt, is de Heere" (1 Kor. 4: 3 en 4). Uiteindelijk zal blijken dat Paulus totaal iemand anders was dan dat de Korinthiërs dachten. Het zat dus toch in de gedachten van de Korinthiërs en niet in wat ze deden of vonden. Het was hun opvatting over de zaligheid, wat ze daarvan hadden aanvaard en hoe ze daaruit leefden. Hetzelfde geldt voor ons.

Niettemin: "De Heere richte uw harten tot de liefde van God, en tot de lijdzaamheid van Christus". Dat is geregeld wandelen (3: 6). Als we ons in die positie bevinden, in die liefde van God en in de lijdzaamheid van Christus, dan zijn we inderdaad geschikt. Dan

staan we op de plaats waar God ons hebben wil. Daar blijven we staan, want daar hebben we onze wapenrusting aan en daar weren we dus alle vurige pijlen van de boze.